

казвамъ. Азъ питамъ за господжъ Лъвичъ.

— Чухъ азъ това най добръ.

— Е, та казвашъ . . . но туй не може да бѣде.

— Ба де и прѣбѣде, господине.

— Ами като трѣгнѣ не остави ли нѣщо за мене? я писмо я!

— Нищо не е оставила.

Подигравката бѣше наистинѣ голѣма и той паднѣ като грѣмятъ на земѣтъ.

IV

Слугитѣ на гостилницѣтъ, го прѣнесохъ въ единъ стаѣъ, тѣй както бѣше припрѣлъ. И като дойде на себе си сутринтъ, всуе обходи цѣлый градъ, да пыта кого срѣшне, кого види за графинѣтъ; но не можѣ да научи нищо за неѣ. Страданіето, което го обзе, не бѣше ни то скѣрбъ, ни то жалость или отчаяніе, но бѣше усърнало смайваніе, исчезваніе на животь, сгрѣмоляваніе; и като минуваше, като гламавъ прѣзъ улицитѣ на града, дулаше си не прѣстанно: „Но това не може да бѣде.“

А то бѣ было и прѣбыло.

На третійтъ день, като ся вращаше отъ пощѣтъ, дѣто ся надѣвеше че ще да